

Kapitola první

V současné době vychází velké množství duchovní literatury, a tak se v mnoha lidech probouzí touha po poznání pravdy. Při jejím hledání se obracejí na velké učitele našeho světa, proto jsem cítil potřebu vylíčit své zážitky ze setkání s východními mistry, kteří žijí na poměrně rozsáhlém území Indie, Tibetu, Číny a Íránu.

Ve své knize se nesnažím hlásat nové náboženství, ale pouze shrnuji naše zkušenosti a zážitky s mistry, přitom hlavní důraz kladu na základní pravdy jejich učení.

Naše skupina se skládala z jedenácti vědců. Větší část života jsme věnovali výzkumné práci, proto jsme si zvykli ničemu nevěřit a všechno pečlivě prověřovat. Když jsme odjížděli na expedici, byli jsme plní skepse a pochybností. Avšak po návratu bylo jasné, že jsme se velmi změnili. Byli jsme přesvědčeni o pravdě mistrů. Tři z nás se dokonce rozhodli, že zůstanou na Východě, aby se naučili žít stejným životem, jaký ještě i dnes vedou mistři.

Lidé, kteří se zúčastnili expedice a poskytli nám neocenitelnou pomoc v badatelské práci, si přáli, abychom je nejmenovali, proto se ve svých vzpomínkách vynasnažím uvádět jen holá fakta. Případně použiji slova a výrazy lidí, s nimiž jsem přicházel do styku během celé expedice.

Před začátkem bádání jsme se společně dohodli, že všechny jevy, s nimiž se setkáme, přijmeme jako nesporný fakt a nebudeme se pokoušet o jejich racionální vysvětlení, dokud se zcela neponoříme do práce, nevyslechneme ponaučení mistrů a neseznámíme se s jejich každodenním životem. Abychom dospěli ke konečnému závěru, museli jsme mistry všude doprovázet a žít jejich způsobem života. Mohli jsme s nimi trávit tolik času, kolik se nám zlíbilo, klást jim nejrůznější otázky a pomocí vlastních deduktivních metod se nakonec sami rozhodnout, jestli se jedná o skutečná fakta, nebo obyčejný podvod. Mistři se ani jednou nepokusili nějakým způsobem ovlivnit naše přesvědčení. Chtěli, abychom nevěřili ničemu, co uvidíme nebo uslyšíme, dokud se o tom všem sami nepřesvědčíme. Uvádím pouze situace a události, které se nám přihodily, ale záleží na každém z vás, jestli tyto pravdy přijmete nebo je odmítnete.

Byli jsme v Indii asi dva roky a zabývali se rutinní vědeckou prací, když jsem se jednou seznámil s mistrem, kterého dále budu nazývat Emil. Procházel jsem se ulicemi města, v němž jsme se zastavili, a najednou mou pozornost upoutal hlouček lidí. Zvědavci se tlačili kolem pouličního kouzelníka nebo fakíra, tak běžných v této zemi. Všiml jsem si staršího muže, jenž stál vedle mne a zjevně patřil do jiné společenské kasty než ostatní diváci. Podíval se na mne a zeptal se, jak dlouho jsem v Indii. „Asi dva roky,“ řekl jsem. Pak se ještě zeptal: „Jste Angličan?“ „Američan,“ odpověděl jsem.

Velmi mě překvapila skutečnost, že plynně hovořil anglicky. Zeptal jsem se ho, co si myslí o podobných představeních. „To je v Indii běžným jevem,“ odpověděl. „Tito lidé se nazývají fakíři, kouzelníci nebo hypnotizéři. Ve skutečnosti jsou to i ono, ale pod tím vším se skrývá hlubší smysl, jež tuší jen málokdo. Jsou pouhým stínem něčeho mnohem většího. Vzniká mnoho nesprávných dohadů, ale žádný interpret nedokázal vysvětlit jejich pravý význam, protože pravda leží mnohem hlouběji.“

Rozloučili jsme se a během následujících čtyř měsíců jsme se viděli jen příležitostně. Jednou naše expedice řešila problém, který nám dělал velké starosti, a tehdy jsem se opět setkal s Emilem. Hned se zeptal, co mne trápí, a začal hovořit o našem problému.

Velmi jsem se podivil, protože jsem byl přesvědčen, že o něm ví jen úzký kroužek členů expedice. Avšak Emil byl tak dobře informován o situaci, že se mi zdálo, jako by všechno důvěrně znal. Řekl, že pronikl do podstaty věci a vynasnaží se nám pomoci.

Za pár dní se situace vyjasnila a problém se vyřešil. Velmi nás to překvapilo, ale v návalu další práce jsme na všechno brzy zapomněli.

Jak přicházely další problémy, stalo se mým zvykem, že jsem je probíral s Emilem. Zdálo se, že jakmile jsem se před ním zmínil o našich nepřijemnostech, přestaly existovat.

Moji kolegové se setkávali a hovořili s Emilem, ale do všeho jsem je nezasvětil. V té době jsem už přečetl několik knih o hinduismu, které pro mne vybral Emil, a už jsem nepochyboval o jeho schopnostech. Vzbudil ve mně zvědavost a můj zájem rostl každým dnem.

Jednou v neděli jsme se s Emilem procházeli po poli. Najednou ukázal na holuba, který nám kroužil nad hlavou, a jen tak mimochodem řekl, že ten pták ho hledá. Zastavil se, natáhl ruku a za okamžik si na ni holub sedl. Emil mi sdělil, že pták mu přinesl od bratra ze severu zprávu. Tento jeho spolupracovník ještě nedokáže *komunikovat přímo*, a proto používá holubí poštu. Později jsme zjistili, že mistři jsou schop-

ni okamžitě přenášet myšlenky na dálku prostřednictvím síly, jak sami říkají, mnohem jemnější než elektřina nebo radiový signál.

Začal jsem klást Emilovi otázky, a tak mi ukázal své umění přivolávat ptáky a řídit jejich let. Spatřil jsem, jak se na jeho pokyn naklánějí květiny a stromy, jak se k němu nebojácně přibližují divoká zvířata. Odtrhl od sebe dva šakaly, kteří se rvali o kořist. Jakmile k nim Emil přistoupil, přestali se hryzat a s naprostou důvěrou zabořili čumáky do jeho natažených dlaní. Potom klidně dojedli každý svou část kořisti. Jednu z těchto mladých šelem mi Emil dokonce dal do náruče. Pak mi řekl:

„Všechno, co vidíte, neuskutečňuje vnější smrtelné já. Existuje jiné, pravdivější a hlubší Já, jež nazýváte Bohem. Bůh je ve mně a tento všemocný Bůh jedná mým prostřednictvím.* Jako smrtelná osoba bych sám o sobě nedokázal nic učinit. Teprve ve chvíli, když se zcela zbavím vnějšího a nechám hovořit a jednat své pravé *JÁ*, jakmile začnu vyzařovat velkou Božskou lásku – teprve tehdy jsem schopen dělat věci, které jste viděl. Jestliže vámi proudí Božská láska, nic vás nedokáže vystrašit a nic vám neublíží.“

Od té doby jsem každý den dostával od Emila lekce a ponaučení. Objevil se nečekaně v mém pokoji, přestože jsem před spaním zamkl dveře. Zpočátku mne jeho příchod zarazil, ale brzy jsem zjistil, že to považuje za samozřejmost a jakékoli vysvětlení je zbytečné. Postupně jsem si zvykl na jeho způsob chování a nechával jsem dveře otevřené, aby mohl přicházet a odcházet, jak se mu zlíbí. Moje důvěra ho potěšila. Zatím jsem ještě nechápal všechny zásady jeho učení a nemohl jsem je zcela akceptovat. Rozmanitost Východu vyvolávala v mých myšlenkách zmatek. Musel jsem léta praktikovat meditace, abych nakonec pochopil hluboký duchovní smysl života těchto lidí.

Všechny své činy konají bez okázalosti a s čistě dětskou jednoduchostí. Vědí, že je chrání síla lásky, kterou neustále rozvíjejí. Usilují o to, aby se celá příroda s nimi spojila pouty lásky a přátelství. Každý rok umírají tisíce lidí na kousnutí jedovatým hadem nebo po útoku divokých zvířat, avšak mistři v sobě rozvinuli sílu lásky natolik, že jim hadi ani šelmy neublíží. Žijí občas v nejdivočejší džungli, ale někdy se usídlí před vesnicí, aby ochránili její obyvatele před divokými zvířaty. Nic zlého nepostihne ani vesnici, ani jim nikdo neublíží. V případě potřeby dokážou chodit po vodě, projít ohněm, být neviditelnými a dělat mnoho dalších věcí, jež jsme si zvykli považovat za zázraky dosažitelné jen lidem s nadpřirozenými schopnostmi.

* *Bůh v těle*: M. W. Ball, Eugenika – pozn. vyd

Mezi životem a učením Ježíše Nazaretského a učením východních mistrů uskutečňovaném v jejich každodenním životě existuje až zarážející podobnost. Zvykli jsme si myslet, že obyčejný člověk není schopen dostávat podporu od samotného Boha, zvítězit nad smrtí a konat zázraky jako Ježíš. Avšak právě takovéto zázraky tvoří běžný život mistrů. Všechno potřebné pro život dostávají od Nejvyššího Pána. Mistři dosáhli úspěchu v boji se smrtí do té míry, že mnozí z nich překročili věkovou hranici pěti set let, což přesvědčivě dokazují archivy.

V Indii žije těchto mistrů poměrně málo. Různá tamější náboženství představují pouze odnože jejich učení. Mistři si uvědomují, že jejich počet je omezený a že se k nim může přidat jen málokdo. Avšak počet neviditelných mistrů může být neomezený. Úkolem jejich života je, aby se naučili být neviditelní a pomáhali lidem, kteří jsou schopni pochopit a přijmout jejich učení.

Emilova výuka položila základ pro práci, kterou jsme začali vykonávat po několika letech během naší třetí expedice do těchto krajin. V průběhu svého putování, jež trvalo tři a půl roku, jsme se setkávali s mnohými duchovními mistry, žili jsme s nimi a pozorovali jejich každodenní život a činnost v nejrůznějších koutech Dálného východu.

Kapitola druhá

Před začátkem třetí expedice věnované metafyzickým výzkumům se naše malá skupina sešla v Potale – městečku, které se nachází v jedné ze zapadlých oblastí Indie. Uvědomil jsem Emila o našem příjezdu, ale neuvedl jsem ani cíl cesty, ani počet účastníků. Jaké bylo naše překvapení, když jsme zjistili, že Emil a jeho přátelé jsou dobře informováni o našich plánech. Udělali potřebnou přípravu a zařídili vše nezbytné. Emil nám pomáhal už v jižní Indii, ale úplně jsme oněměli při výčtu všech služeb, jež nám prokázal tentokrát. Za úspěch celé akce vděčíme především jemu, ale také všem skvělým lidem, s nimiž nás seznámil.

Do Potaly, odkud měla nejvýznamnější expedice našeho života začínat, jsme přijeli večer 22. prosince 1894. Rozhodli jsme se, že se vypravíme na cestu vánočního rána. Nikdy nezapomenu na slova, která nám Emil před odjezdem řekl. Hovořil plyně anglicky, přestože se nikdy anglický jazyk neučil a necestoval za hranice Dálného východu.

„Dnes jsou Vánoce,“ řekl Emil. „Pro vás je tento den svátkem narození Ježíše Nazaretského, jenž byl poslán na svět, aby vykoupil vaše hříchy. Vyzýváte Ježíše Krista jako prostředníka mezi lidmi a Bohem, který se vám jeví přísný a někdy rozzlobený. Tento Bůh přebývá na nebesích. Dosáhnout Boha můžete jen skrze Jeho méně přísného a více milujícího Syna, velkého a vznešeného, kterého všichni nazýváte milostivým a jehož příchod na svět dnes slavíte. Avšak pro nás tento den znamená mnohem více, nespojujeme jej pouze s příchodem Ježíše Krista na svět, ale jeho narození charakterizuje narození Krista ve vědomí každého člověka. 25. prosince, na Boží hod vánoční, se narodil velký mistr a učitel, jenž osvobodil lidstvo z pout hmotného světa. Jeho velká duše sestoupila na Zemi, aby nám ukázala přímou cestu ke skutečnému Bohu – velkému, všemohoucímu, všudypřítomnému a vševědoucímu, že Bůh je dobro samo, moudrost a pravda sama. Bůh je všechno a ve všem. Velký mistr byl poslán na tento svět, aby vyjevil, že Bůh je spravedlivý a milující, přebývá nejen mimo nás, ale v nás, a nikdy nebyl ani nemůže být oddělen od Svých stvoření. Bůh všechno ví a všechno zná. On je Pravda sama. I kdybych měl rozum a chápání všech lidí, stejně bych vám nedokázal vysvětlit, co pro nás znamenají Vánoce.“